

PREDICĂ LA DUMINICA A XXXII-A DUPĂ RUSALII

Zaheu Vameșul

...Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân (Luca XIX, 5)

Frați creștini,

Sfânta Evanghelie de astăzi ne vorbește despre un om cu numele Zaheu, care era mai mare peste vameși, iar vameșii erau un fel de perceptori. Acest Zaheu fiind mai marele lor de aceea se îmbogățise și de bani și de păcate. Auzind el însă de minunile Mântuitorului pe care le făcuse și mai ales de minunea făcută puțin mai înainte când a vindecat pe orbul din Ierihon, alergă și el să vadă pe Acela care vindeca numai cu Cuvântul și da iertare păcatelor. Dar fiind mic de statură nu putea să vadă pe Domnul, mai ales că era împresurat de mulțime de popor.

Atunci a alergat înainte pe drumul ce trebuia să treacă Domnul Hristos și s-a suit într-un dud de unde putea să-L vadă când trece. Când a ajuns Domnul Hristos în dreptul dudului s-a uitat în sus și i-a zis: **„Zahee, grăbește-te și te dă jos, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta”**. Iar el degrabă s-a dat jos și L-a primit cu bucurie.

Iată iubii creștini, că Domnul nostru Iisus Hristos, a cunoscut ca un Dumnezeu ce era numele lui Zaheu; i-a cunoscut și numele și dorința cea aprinsă a inimii lui și a văzut smerenia și voința lui de a se întoarce la Dumnezeu. Dacă stăm să judecăm puțin, cât de mult s-a umilit el care era plin de bani, bogat și onorat de lume, ne mirăm cum a putut să-și calce mândria în picioare și să urce ca un copil prostuț în dud, smerindu-se înaintea lumii. Tocmai această l-a adus la pocăință, la mântuire, căci Domnul Hristos l-a chemat pe nume și a dorit să intre în casa lui.

Ajungând Domnul în casa lui, mulțime de farisei ziceau: **„Iată a intrat să găzduiască la un om păcătos”**. Dar Zaheu plin de bucurie și încredere desăvârșită în Domnul Hristos a zis: **„Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor, și dacă am năpăstuit pe cineva întorc împătrit”**.

Vedeți, frați creștini, pocăința adevărată! Iată cum a înțeles el că Dumnezeu îl poate ierta de păcatele și nedreptățile făcute, de călcările de lege pe care le făcuse fără să aibă frica lui Dumnezeu. Această Evanghelie este una din cele 7 evanghelii care se citește la Sfântul Maslu. Să nu credem noi că este pusă așa la voia întâmplării de sfinții noștri părinți. Ea are un mare rost, pentru că multe boli grele și suferințe grozave se abat și cad pe capul oamenilor din cauza păcatului nedreptății săvârșit de ei și mai ales din cauza păcatelor strigătoare la cer.

Iată, păcatele acestea strigătoare la cer le fac aceia care asupresc pe văduve și orfani, care înșeală pe cineva cu cine știe ce lucruri, care se judecă cu alții ca să le răpească avutul lor, casa lor, sau ceva de-al lor, sau atunci când cineva oprește plata pentru muncă făcută lui sau pentru orice nedreptate ori asuprire care s-a făcut. De asemenea, cad oamenii în grele suferințe și boli nevindecabile pentru călcarea în picioare a legii lui Dumnezeu, căci mare îndrăzneală au oamenii care nu mai știu de duminici și sărbători, furând ziua Domnului care e Sfânta Duminică. În loc de a veni să-l aducă mulțumiri lui Dumnezeu, slavă și cinste la Sfânta Biserică își fac de lucru pe acasă, se duc pe la târguieli să vândă sau să cumpere, neștiind că banii câștigați în duminici și sărbători sunt blestemați.

În casa unde intră astfel de bani, intră focul mâniei lui Dumnezeu, acolo nu este nici un spor, fiindcă nu numai acei bani, dar va trebui să dea împătrit cum a zis Zaheu, o parte la doctori, o parte pe doctorii, alții îi sunt furați ori îi pierde în vreun fel sau trebuie să dea pe la avocați și judecători. Nu se poate spune prin cuvinte câte mari suferințe se abat pe capul oamenilor din cauză că nu vor să meargă la biserici în duminici și sărbători; și mai ales că muncesc în aceste zile sfinte fără frică de Dumnezeu. Unul din păcatele tot așa de grele este și când cineva năpăstuieste pe aproapele său, furându-i cinstea prin fel de fel de vorbe murdare aduse la adresa lui. Orice lucru luat cu sila sau prin înșelăciune cât trăiești, tot mai poți să-l dai înapoi. Dar dacă năpăstuiști prin cuvinte mincinoase și te atingi de cinstea unei fețe bisericești, nu mai poți să întorci înapoi atâtea vorbe pe care le-ai risipit pe la urechile lumii ca să-i necinstești bunul nume și frumoasele intenții. Această ispită, să fim atenți că vine foarte ușor și se ia ca râia, este boală limbii, mai ales femeile au acest grozav păcat.

Parcă auzi câte una zicând: ai auzit, dragă, ce a făcut cutare și începe să-ți înșire la vorbe, care mai de care mai urâte, ca să te îngrozească, făcându-te să spui mai departe și așa să arzi în foc cu ea. Așa a fost calomniat un părinte bisericesc, și când era pe patul de moarte a venit năpăstuiitorul, vorbitorul de rău, cerându-i iertare. Părintele i-a iertat tot, dar i-a dat drept canon să se ducă acasă și să ia o pernă cu fulgi, să se urce într-un pom înalt și acolo scoțând toți fulgii din pernă se le dea drumul, iar după aceea să se ducă să adune fiecare fulg ca să fie iertat și de Dumnezeu.

Făcând așa a început să adune, dar a fost imposibil, pentru că vântul împrăștiase toți fulgii cât mai departe și în locuri greu de găsit. Așa se întâmplă și cu vorbele care ne ies din gură, foarte ușor se împrăștie. Dar cine mai poate întoarce atâtea vorbe rele și calomnii la adresa aproapelui nostru? De aceea când ai vorbit pe cineva de rău și l-ai calomniat, degradându-l în fața unora, să știi că mare rău ai făcut sufletului tău, căci cu cuvântul tău care ți-a zburat de pe buze și pe care nu-l mai poți întoarce, ai făcut două mari păcate: întâi ai smintit pe alții cu vorbele tale și ai ponegrit cinstea aproapelui; al doilea te-ai făcut judecătorul lui judecându-l mai înainte de a veni ziua cea mare când ne va judeca Domnul

Hristos pe toți.

Ia aminte, soră și frate creștine, că vorbele tale s-au dus, s-au scris și înregistrat de îngerii lui Dumnezeu, iată, tu să fii sigur că te așteaptă ori aici pe pământ suferință grea ca să ispășești, ori o veșnică osândă în iad. Tot în păcatul năpăstuirii cad și cei ce pentru gura lor suferă bătăi și închisori precum și multe suferințe grele. Vai, celor ce prin minciuni și martori mincinoși părăsc pe alții, se judecă cu alții și-i fac să sufere pe nedrept! Vai de cei din a căror cauză unii mor cu sufletul otrăvit de minciunile și pârâciunile lor, de calomniile și nedreptățile făcute de ei! Aceștia nu vor plăti niciodată nedreptatea lor, decât în fundul iadului, dacă nu se întorc cu tot sufletul la Dumnezeu din vreme.

Pe unii îi cheamă Dumnezeu să plătească pe patul suferinței la ieșirea sufletului, când trag să moară căci unii se chinuiesc câte o săptămână de se îngrozesc cei ce stau la căpătâiul lor, când îi văd cu limba scoasă afară de un cot și nu pot să moară mai ales persoanele care au vorbit de rău fețele bisericesti, credința și pe Dumnezeu – hulitorii.

Noi știm din bătrâni că e o vorbă, să fim atenți ce vorbim, că pe unde iese vorba va ieși sufletul. Să ne fie milă de sufletul nostru și să nu-l îngreunăm cu astfel de păcate.

Diavolul se luptă mereu pe toate căile ca să-l înșele pe om și să-l țină mereu legat cu păcatele lui, să nu se poată întoarce niciodată la adevărata cale de lumină, la Dumnezeu.

Se povestește într-o carte bisericească numită Patericul, că un sfânt părinte la legat pe un diavol ce venise la el să-l ispitească, să nu poată pleca până nu-i va spune unele amănunte; printre altele l-a întrebat sfântul părinte pe diavol, de care suflete sunt mai multe în iad, de femei sau bărbați? Diavolul i-a spus că sunt mai multe femei. Și l-a întrebat sfântul: Dar pentru ce sunt mai multe femei în iad, căci la biserică sunt femei mai multe? Iar diavolul i-a răspuns: sunt într-adevăr la biserică mai multe, dar degeaba, deoarece pentru trei feluri de păcate sunt mai multe femei în iad. În primul rând pentru păcatul mândriei, căci ele sunt cele mai bune curse ale noastre cu care lucrăm și le învățăm cum să se împodobească și cum să atragă bărbații în păcatul desfrânării.

În al doilea rând, pentru că ele sunt foarte bune de gură și prin ele facem noi cele mai bune certuri, pârâciuni, spurgeri de case și tot prin ele lucrăm și farmecele, spurcând sufletele și trupurile oamenilor; adevărat este că femeile se ocupă mai mult cu descântatul, cu vrăjile, cu ghicitul, aleargă pe la aceste ghicitoare.

În al treilea rând, după ce au făcut fără frică și rușine toate acestea, când se duc la spovedanie nu se spovedesc cu sinceritate și nu spun păcatul așa cum l-au făcut. Se spovedesc spunând păcatele ca și când n-ar fi ele de vină, aruncă vina ori pe bărbații lor, ori pe vecinii lor, sau pe copii ori pe altcineva, pentru că așa le învățăm noi, zice diavolul și le dăm rușine ca să rămână nespovedite cum trebuie, cu păcatele neiertate, sau chiar dublate. Iar când le iese sufletul, vin în ghearele noastre căci nu s-au spovedit cum trebuie. Iată de ce

sunt mai multe femei în iad, a zis diavolul.

Frați creștini, să luăm aminte să nu ne înșelăm singuri, că dacă ne-am pierdut sufletul, am pierdut tot. Am auzit de multe ori din Sfânta Evanghelie, când s-a citit în cursul anului, că Domnul nostru Iisus Hristos a chemat la Sine tot felul de păcătoși, vameși, farisei, desfrânate, tâlhari, a mers în casa lor, ori a venit la ei. El i-a primit și i-a iertat, i-a învățat și i-a miluit pe toți. Odată chiar a spus fariseilor și cărturarilor, că vameșii, desfrânatele vor intra în împărăția cerurilor, iar ei, care se socoteau fiii luminii, vor fi scoși afară pentru fățarnicia și nedreptatea lor. Dacă stăm să ne gândim, cum a iertat Domnul Hristos pe femeia desfrânată, cum a iertat pe vameșul smerit care a venit la biserică, cum a iertat pe tâlharul de pe cruce, cum a iertat pe Zaheu din Evanghelia de astăzi, ne minunăm de marea Sa bunătate și milă pe care a avut-o și o are pentru păcătoși.

Dar acești păcătoși iertați care au primit mila Lui, toți au dat dovadă de o sinceră pocăință înaintea lui Dumnezeu, de o întoarcere desăvârșită cu toată ființa lor din calea păcatului, din drumul pierzării, la lumina cea dumnezeiască a lui Iisus Hristos, Iertătorul și Binefăcătorul lor și al nostru. Căci ei îndată au lăsat păcatul care-i stăpânea și au început să se îndrepte prin lacrimile lor și prin pocăință. Cine oare poate spune pocăința și părerea lor de rău, sudorile și ostenele lor? Căci mândria lor a fost călcată în picioare, au disprețuit banii, și toate bunurile acestei lumi, dându-și seama că numai așa vor putea fi vrednici să primească pe Iisus în casele lor și în sufletul lor.

Cine poate spune ce dragoste aprinsă și cu ce sfântă recunoștință îl urma Maria Magdalena din care scosese 7 draci? Iată și pe Zaheu cel de astăzi, cum recunoaște el că trebuie să-și curățească casa și sufletul de nedreptățile făcute, hotărând să întoarcă împătrit acelor pe care i-a nedreptățit. El a dat jumătate din averea lui săracilor, căci știa că aceea este adevărata milostenie, să dai din ale tale, din munca ta, din agoniseala ta făcută cu dreptate; iar cele luate cu jafca, cu năpăstui, cu sila, trebuie date înapoi, fiindcă acelea nu sunt ale tale, ci ale aproapelui.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: chiar prin muncă cinstită, dacă ai mai multe decât îți trebuie, toate cele de prisos sunt ale văduvelor, orfanilor, săracilor, ale tuturor necăjiților. Să fim atenți și să nu ne tăiem craca de sub picioare, fălindu-ne că facem cine știe ce lucru când dăm o milostenie; poate nu e chiar așa de curată, poate nu e din osteneala noastră, cum se întâmplă de multe ori chiar la creștinii botezați. Toți păcătoșii din toate veacurile au fost primiți și au intrat în împărăția cerurilor. Dar au intrat aceia care au lucrat pocăința, care și-au cunoscut păcatele și prin dreptate și osteneală s-au spălat de ele, căci fără pocăință nu s-a mântuit nimeni din cei ce au căzut, mai ales în păcate grele.

Nici creștinii de la început nu s-ar fi mântuit, nu ar fi devenit sfinți, dacă nu ar fi făcut pocăință, dacă nu s-ar fi smerit, dacă nu ar fi postit, dacă nu s-ar fi rugat, dacă nu ar fi venit la

biserică. Nu cum cred unii creștini de astăzi, care trăiesc în fel de fel de păcate mari, necununați, în desfrânări, avorturi, în lux și mândrie, în chefuri și beții, fără nici un fel de recunoștință față de patimile Domnului nostru Iisus Hristos.

Fără să recunoască pe Dumnezeu și fără pocăință, mulți ajung în fundul iadului. Sunt bătrâni care au îmbătrânit mai mult în păcate decât în numărul anilor, țărani cu obiceiuri boierești și boieri cu obiceiuri păgânești fără nici o frică de Dumnezeu. Sunt desfrânate fără pocăință, tâlhari neispășiți de păcate, care în loc să stea la închisoare sunt liberi și se țin mereu de aceleași tâlhării, se fac mereu avorturi, ucideri și toți aceștia așteaptă să se mântuiască fără pocăință. Acestora le este pregătit focul iadului, muncile de veci îi așteaptă.

Dumnezeu însă îi cheamă mereu la pocăință pe toți, pentru că pentru păcătoși a venit, cum a spus în Evanghelia de astăzi. Pe toate căile Dumnezeu voiește să se apropie de ei, să se apropie acum până când nu vor sta la căpătâiul lor soția, copiii, plângând lângă patul lor de suferință. Acum este momentul cel mai potrivit până când nu se vor închide ochii.

Acum când am auzit de schimbarea și întoarcerea desăvârșită a lui Zaheu vameșul, acum să ne întoarcem la El. Diavolul ne amână și zice mâine, iar de mâine poimâine, de la post la post, și de la an la an, ca să ne prindă în gheare. Dar astăzi este ziua, mâine poate fi prea târziu. Câte exemple nu sunt pe care le-am văzut cu ochii noștri, de atâtea ori în viață, cu unele persoane care au tot amânat întoarcerea la Dumnezeu și la pocăință, pe care i-a prins moartea fără să facă nici o pregătire! Câți n-au fost luați cu salvarea de urgență și internați la vreun spital pentru vreo operație urgentă! Desigur, cei mai mulți pleacă nespovediți și neîmpărtășiți, fiindcă durerile îngrozitoare nu le-au mai dat timp să cheme vreun preot să-l spovedească măcar. Și așa au murit pe patul operației fără a-și lua hrană trebuitoare pe drumul veșniciei – Sfintele Taine.

Deci, acum să fim atenți cu sufletul nostru, acum să căutăm să-l ținem treaz pe calea mântuirii și cu fierbinte dragoste să urmărim pe Domnul, străduindu-ne în fiecare clipă, în fiecare zi, să fim cât mai plăcuți slujitori și împlinitori ai sfintelor Lui porunci. Atunci și diavolul are frică de sufletele noastre, de sufletele acelea care stau gata înarmate ca niște ostași cu arma în mână, ca o santinelă înțeleaptă și vioaie ce străjuiește împrejurul casei sufletului său să nu-i fie furată avuția. Cu această ocazie îmi amintesc de o vedenie a unui sfânt părinte pustnic.

Acest părinte a fost dus de îngerul păzitor la ușa unei mari săli subterane, unde erau adunate toate duhurile necurate cu mai marele lor Scaraoschi. Pustnicul acesta asculta ceea ce vorbeau ei înăuntrul acelei încăperi, fără să fie văzut de ei, fiindcă așa era voia lui Dumnezeu.

Scaraoschi cel mare așa le spunea la toți diavolii lui: „**Cum să facem să câștigăm cât mai multe suflete pentru împărăția noastră întunecoasă?**” Atunci s-a ridicat unul care a

zis așa: „Întunecimea voastră, eu sunt de părere că cel mai bun mijloc pentru a umple iadul nostru este să mergem cât mai mulți pe pământ și să le spunem că nu există Dumnezeu, că nu există rai și iad, și că pe pământ este totul; dacă ai bani, avere, și de toate ești în rai, iar dacă nu, ești în iad. Celelalte câte le-au auzit pe la biserici, să le spunem că sunt scornituri și povești de-ale popilor, că știi întunecimea ta, cât sunt oamenii de proști și ne vor crede cu ușurință”.

Scaraoschi le grăi: „Lesne de spus acestea, dar să știi că nu toți oamenii sunt așa de proști cum crezi tu, vor simți că-i treabă diavolească de-a noastră și nu vor crede; vreau altă părere”. Zise unul una, altul alta, dar nici una nu fusese bună. Se ridică unul mai chior, mai șchiop, mai îndrăcit ca toți și spuse: „Se înțelege că e o prostie să spui lumii că nu există Dumnezeu, nici rai, nici iad. Părerea mea e alta, să mergem cu toții pe fața pământului și să stăm la pândă, și cum vedem că se întoarce vreunul la Dumnezeu și la dreapta credință cu toată seriozitatea prin pocăință, prin spovedanie și împărtășanie, atunci să sărim cu toții și să nu-l lăsăm, să-l întoarcem înapoi.

Iar pe cei ce vor să se ia de credință și de cele ale credinței, să-i amânăm mereu, spunând la cei tineri că la bătrânețe să se pocăiască, atunci să ia calea bisericii, sunt prea tineri acum, până atunci se pot ruga și acasă, ce tot biserica?! Pot să mai citească câte o carte sfântă pe acasă și să facă și ei ca toată lumea, să nu iasă din rândul lumii.

La cei bătrâni să le spunem că dacă n-au făcut pocăință cât au fost tineri, acum e prea târziu și nu-i mai iartă Dumnezeu, așa că degeaba mai fac ei pocăință și se mai duc la biserică, că tot nu mai sunt iertați; să-i dăm înapoi și pe unii și pe alții. Să-i tot amânăm pe toți din zi în zi până când îi va apuca moartea așa nepregătiți”.

”Bună părere, cea mai bună – zise diavolul Scaraoschi – alergați cu toții și așa să faceți, găsiți cât mai multe guri și vorbiți prin ele ca să se întoarcă cei ce au luat drumul bisericii și al credinței adevărate, și nu-i lăsați să se ducă la biserică”.

Iată de ce observăm că diavolii nu se înspăimântă de creștinii care nu pornesc pe calea mântuirii cu toată seriozitatea. Căci așa se observă prin Sfintele Biserici, că toate cele sufletești, creștinii noștri le fac numai de formă. De formă se roagă, de formă vin la biserică, de formă se spovedesc, din obicei le fac pe toate ale sufletului. Sunt mulți care nici nu știu de ce vin la biserică și nici care este rostul venirii la biserică. De aceea pleacă de la biserică dacă nu mai răi, oricum nici mai buni.

Se întâmplă așa cum a spus un sfânt părinte; dacă intră un câine în biserică, nici biserica nu se spurcă, și nici câinele nu se sfințește; căci ei vin din curiozitate, cu inimi împietrite, cu gânduri împărțite, și nu sunt nici la slujbă și nici la predici, se întorc acasă fără de Iisus Mântuitorul, nu ca Zaheu ce s-a dat jos din dud. Acolo unde se ridică câte un suflet cu hotărâre temeinică de a urma calea Domnului, tot iadul se răscoală împotriva lui. Dacă este

tânăr sau tânără necăsătoriți, vine diavolul chiar prin părinții lor sau prin rudeniile care parcă numai grija asta o au, să se ocupe de ei să-i silească să se căsătorească chiar le găsește pe câte cineva ca să-i poată porni cât mai curând pe acest drum fără a chibzui îndelung și cu toată seriozitatea când face acest pas.

Dacă sunt părinți, fel de fel de ispite întrebuințează necuratul prin copii ca să-i supere, să-i facă să zică vorbe rele, să-i blesteme, și să-i scoată astfel din calea mântuirii. În cele mai multe familii sunt supărări mari din partea copiilor. Așa că pe toate căile și în toate locurile, un creștin adevărat, un creștin treaz care a cunoscut calea mântuirii prin Sfânta Biserică are de luptat în tot locul și în tot timpul, cu trupul, cu lumea, cu diavolul. Acești trei vrăjmași înfierbântați de mânie pe bietul suflet, se luptă zi și noapte, acasă și la serviciu, pe stradă și în tramvai, în tot locul, chiar și în Sfânta Biserică.

Iată ce zice un alt sfânt părinte că pe unii îi aduce chiar diavolul la biserică, ca să încurce pe ceilalți care au venit să se roage, să-i facă prin cine știe ce ispite să dea înapoi, să-i facă să se lipsească și să fie la fel cu toți moleșiții veacului care dorm în păcate grele.

De aceea ne cere Domnul să fim treji, să stăm cu candela aprinsă, adică flacăra sufletului, cu credință tare și aprinsă, să fim niște suflete înflăcărate pentru luptă și să nu ne temem niciodată de jucăriile diavolului, ba chiar să ne bucurăm că tocmai prin aceste lupte și ispite ne încununăm de la Dumnezeu, primind mai multe puteri și mai mare ne e răsplata. Cu cât avem de suferit mai mult, de luptat mai mult, cu atât suntem mai băgați în seamă de Dumnezeu și la vreme potrivită el ne trimite ajutorul Său. Când vede că noi am făcut tot ceea ce ne stă în putință și nu mai putem face nimic, atunci intervine El cu puterea Sa dumnezeiască. Așa s-au luptat înaintașii noștri, sfinții noștri părinți, sfinții care-i prăznuim, sfinții mucenici.

Citind viețile lor vedem cum erau omorâți de rudeniile lor, pârâți că sunt creștini, au fost împărați care și-au omorât copiii lor buni pentru această dreaptă credință, vedem cum au fost omorâte soțiile de către soții lor pentru că sunt creștine, surori de către frații lor, rudeniile de către rudeniile lor, pentru că sunt creștini adevărați. Dar toți aceștia au biruit fiind înarmați cu armele duhovnicești pe care ni le recomandă nouă Sfântul Pavel în Apostolul care s-a citit astăzi, unde ne spune să fim pildă pentru toți credincioșii, în vorbire, în putere, în dragoste și credință, în curăție și răbdare.

Să ne îndemnăm unii pe alții în citirea sfintelor cărți de unde se poate lua învățătură pentru mântuirea noastră și prin care, dacă citim cu înțelegere, ne suim cu mintea sus deasupra lumii, de unde vom putea vedea mai bine ca Zahau din dud, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Să citim mai ales viețile sfinților; acolo vedem luptele lor, răbdarea lor, suferințele lor de tot felul, încercările și focul ispitelor prin care s-au mântuit fiecare. Este cu neputință ca un creștin să nu-și găsească leacul trebuitor pentru suflet în aceste vieți de

sfinți.

Să nu credem și noi ca unii oameni că e de ajuns să te duci la biserică din când în când și să aprinzi o lumânare sau să plătești o slujbă și astfel Dumnezeu îți va da orice-I vei cere. Lui Dumnezeu nu-i trebuie lumânarea și banii noștri sau darurile noastre, că ale Lui sunt pământul și cerul, dedesubtul și toate El le-a făcut; El ne vrea pe noi, sufletul nostru care e scump, e de valoare mare, căci El a trebuit să sufere; El a trebuit să-și verse sângele ca să-l răscumpere.

Oricât de mare ar fi lumânarea și darul omului, dacă nu se leapădă de păcate, tot la iad se duce. Trebuie mai întâi să scoatem gunoiul păcatelor din viața și sufletele noastre, căci s-a împuțit pământul și văzduhul de tot felul de păcate și nu ne mai poate suferi Dumnezeu mult.

E gata judecata, să fim gata și noi.

Sunt unii cărora nu li se îndeplinesc rugăciunile, pentru că nu ascultă sfaturile bune pe care le dăm și cad într-o mare necredință, căci ajung de nu le mai trebuie nici biserică, nici preot, nici sfințenie; se leapădă de toate, zicând că dacă ar fi Dumnezeu le-ar ajuta și lor. Și pentru că le caută tocmai pe acestea pământești și nu mântuirea sufletului, de aceea se îndepărtează Dumnezeu de ei.

Le spui să se spovedească, să se lase de păcatul desfrânării, să se întoarcă la Dumnezeu, să ia calea dreptății; îți promit, dar nu se țin de cuvânt. Se întâlnesc pe stradă cu o babă care le spune să se ducă la 9 biserici să plătească. Sfatul cel bun nu-l primesc, să facă ce spunem, se iau după babă și se duc la 9 biserici și atunci cum să asculte Dumnezeu rugăciunea acestor creștini, cu păcate mari nespovedite? De aceștia se depărtează Dumnezeu și nu le aude rugăciunea.

Unii au suferințe de tot felul și totuși vin la biserică, fac fapte bune, nu s-au întors de la Dumnezeu, și totuși au parte de multe dureri și necazuri, rămânând nedumeriți. Se pune întrebarea: pentru ce sunt pedepsiți unii, dacă ei urmează calea cea dreaptă? Aceștia să nu uite că primii creștini și toți sfinții care aveau darul facerii de minuni, vindecând bolile și prin rugăciunile lor făceau minuni mari, înviind chiar morții, așa încât erau atât de dreți și sfinți că se numeau prietenii lui Dumnezeu și cu toate acestea Dumnezeu i-a lăsat și nu i-a scăpat de vrăjmașii care căutau să-i omoare și-i chinuiau cu fel de fel de munci grele.

Aceasta deoarece, așa cum ați auzit mai sus, aici este lupta tuturor celor ce vor să se mântuiască pe pământ e câmpul de luptă al creștinilor. Pe front nimeni nu se duce să-și îndeplinească plăcerile lui personale; acolo e luptă, e moarte întotdeauna în fața ochilor. Așa și noi aici pe pământ, să vedem moartea în față în fiecare clipă, ca să nu greșim lui Dumnezeu, să nu facem păcate și să nu ne lipim inima de pământul acesta care s-a spurcat și care va fi ars cu foc.

Frați creștini, vrem și noi să vedem pe Domnul Iisus Hristos că Zaheu? Să ne suim sus, mai sus de lumea aceasta, mai sus de lumea care se târăște pe pământ ca șarpele; de acolo de sus de la înălțimea învățăturilor dumnezeiești, îl vom vedea pe Domnul deslușit și ne va chema și pe noi ca pe Zaheu pe nume, invitându-se cu a Sa dragoste dumnezeiască să vină în casa sufletului nostru.

Vrem și noi să ne pocăim ca Zaheu? Hai să plătim nedreptățile, hai să ne grăbim să facem socoteală și să recunoaștem câți bani nedrepti avem în casele noastre, pe cine am înșelat și am păgubit, câte duminici și sărbători am lucrat furând zilele Domnului Dumnezeu și să întoarcem împătrit, adică făcând tot felul de fapte bune. Să ajutăm săracii, lipsiții, nevoiașii, bisericile sărace, căci Dumnezeu cu toată dragostea vrea să ne mântuiască și de aceea a venit El pe pământ să caute pe cel pierdut, oaia rătăcită, sufletele cele bolnave.

Dacă vrem să-L urmăm pe Domnul, să nu ne mai dezlipim de El niciodată, să-L ascultăm și să mergem cu El în toate zilele vieții noastre. El să fie păstorul nostru, iar noi oile Lui cele aflate și întoarse la Tatăl. Fericite sunt acele suflete în casa cărora vă intra Mântuitorul. Acelea sunt înflăcărâte, au duh de viață în ele, acelea cântă și laudă mărirea lui Dumnezeu și sunt chiar de aici de pe pământ în culmea fericirii, în rai.

Îngerii de sus cântă de bucurie, sfinții se bucură de întoarcerea lor și mare bucurie se face în cer și multă pace în casele lor; căci Mântuitorul cu care plecați de aici din Sfânta Biserică și îl duceți în casele dumneavoastră, vă va zice că și lui Zaheu: „**Astăzi s-a făcut mântuirea casei acesteia**”.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, care ai venit în lume să mântuiești pe cel pierdut și rătăcit, dă-ne și nouă pocăința lui Zaheu, recunoștința lui și întoarce-ne pe calea Ta cea bună ca să fim cu Tine și aici și în ceruri în vecii vecilor. Amin.